

tidige Love; men det er ikke Tilfældet. Den midlertidige Lov er en ved Praxis og sælsøvs Overenskomst sanktioneret Udgiftsbevilling; paa anden Maade kan jeg ikke opfatte det, og en saadan Lov kan ikke forandres paa anden Maade end den sædvanlige, og kan man ikke enes om en Forandring, maa den tidligere Affattelse blive staaende. Jeg mener ikke en Gang, at man er berettiget til at blive enig om alt muligt andet, thi enedes man om Noget, som var i Strid med Grundlovens andre Forudtæninger, vilde man være nødt til at bruge den Form, som er foreskrevet for Grundlovsforandringer, men selve Ordlyden kan ikke forandres, ikke i noget Punkt, uden at man fra alle Sider er enig om, at den skal forandres. Men jeg er ikke sikker paa, at det virkelig er Meningen med det ærede Medlems Forslag; thi det kan ogsaa forstaaes saaledes: de til Statshusholdningens nødvendige Gang fornødne Udgifter, som ere nødvendige for at holde Statshusholdningen i den Tilstand, som tilfredsstiller Ministeriet, de Udgifter altsaa, som Ministeriet anser for nødvendige, og hvor er den Grændse? Saa betyder det omtrent det Selvsamme som det, Regjeringen har foreslaet, og som nu er vendt tilbage til os fra Landsthinget. Alle rede den Grund, at dette Ændringsforslag er saa vidt, at det i sig indeholder alt Muligt, baade Regjeringens og vort Forslag, synes mig at være tilstrækkelig til ikke at indlade sig derpaa; thi det opfylder jo ingen af de Forudsætninger, som ere stillede, og som maa stilles, naar man overhovedet vil gaa til nogen Forandring. Jeg kan derfor kun sige, at jeg i hvad der hidtil er fremkommet ikke har følt mig overbevist om, at der er nogen som helst Grund til at forandre den hidtidige Form for de midlertidige Finantslove, tværtimod, jeg føler mig snarere bestyret gjennem den Debat, der er ført, i, at en Forstaaelse deraf ikke er saa overordentlig vanskelig, naar man vil gaa den eneste sikre Vej til at naae denne Forstaaelse, nemlig at gaa tilbage til Praxis og Traditionen. Jeg anbefaler i Henhold hertil at stemme for det af mig — det vil sige formelt af mig, men naturligvis i Overensstemmelse med mine Meningsfæller — stillede Forslag og at stemme imod det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds stillede Forslag, hvis det, hvad jeg for Resten ikke tror, overhovedet kommer til Afstemning.

Scharling: Disse Dages Forhandlinger i Landsthinget om den midlertidige Lov have godtgjort Rigtigheden af, hvad jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at

den hidtidige Form for midlertidige Bevilningslove ikke vilde blive vedtaget af Landsthinget, og Grunden dertil søgte jeg væsentligt deri, at der er fremkommen en saadan Fortolkning af den midlertidige Finantslovs Affattelse, at der har viist sig en bestemt Uoverensstemmelse mellem Folkethingets og Landsthingets Forstaaelse af den. Det er særlig den Paastand, at Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“ ikke blot skulle indeholde en kvalitativ Bestemmelse, en Ketteknor for, hvilke Udgiftsposter der maatte betragtes som løbende, men tillige en kvantitativ Bestemmelse, en Begrændsning, saaledes at Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“, skulle være ganske enstydige med „efter forrige Mars Finantslov“, saaledes at det er den, der bliver Ketteknoren for den midlertidige Bevillingslovs Benyttelse i det kommende Finantsaar. Det er jo det Synspunkt, som er bleven gjort gjældende af Folkethingets Statsrevisorer med Hensyn til Statsregnskabet for 1881—82, hvor man gennemgaaende har opstillet en Række Overskrivelser, hvor Overskrivelsen ligger deri, at der er anvendt et noget større Beløb end det, der tilfældigvis fandtes paa det foregaaende Mars Finantslov. Naar det nu er givet, at Folkethingets og Landsthingets Forstaaelse af dette Punkt ikke er overensstemmende, at Landsthinget forstaaer Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“ som givende en Veiledning til Forstaaelse af, hvilke Udgiftsposter der ere løbende, medens Folkethinget opfatter dem som givende en kvantitativ Begrændsning af Beløbenes Størrelse, ser jeg heller ikke, at det kunde være rigtigt, om det andet Thing trods denne Uoverensstemmelse vilde vedtage en Lov, om hvilken det da maatte sige: Vi have en anden Forstaaelse af den Lov end Folkethinget, men det gjør ikke noget; thi vi mene, at Regjeringen kan holde sig til vor Forstaaelse og ikke betymre sig om det andet Things. Det forekommer mig, at særlig den ærede Ordfører for Finantsudvalget (Holstein) maa erkjende, at dette ikke vilde være korrekt fra det andet Things Side; thi han har jo nylig under Finantslovbehandlingen gjort gjældende, at det ikke var korrekt, naar det andet Thing med Hensyn til en enkelt Post paa forrige Mars Finantslov har gjort en fra Folkethingets afvigende Opfattelse gjældende og dog ladet Posten staa uforandret. Men det maa dog saa meget mere gjælde, hvor Talen er om en Lov, hvori der kun findes et eneste Punktum, om hvis Mening det er givet, at de to Thing have en forskjellig Opfattelse. Hvorledes det nu end forholder sig hermed, saa er det jo i disse Dage blevet bestemt nok fastslaaet, at der kun vil kunne komme en